

Denne boken vil hovedsakelig ta for seg personlige temaer og fokusere på det enkelte menneskes livs utfordringer og muligheter.

Tenk om du kunne stille Gud de mest grunnleggende eksistensielle spørsmål - om tro og kjærlighet, livet og døden, det gode og det onde. Tenk om Gud ga deg klare, forståelige svar.

Det skjedde med forfatteren av denne boken, og det kan skje med deg. Over en periode på flere år førte forfatteren en samtale med Gud der han fikk svar på spørsmål de fleste av oss stiller. Denne boken gir svar på mange av de spørsmål hver enkelt av oss er opptatt av. Den fokuserer på våre livsutfordringer og muligheter som for eksempel:

- Når skal livet "ta av"?
- Når vil jeg endelig få et forhold til å fungere?
- Hvordan skal jeg gjøre det jeg har lyst til å gjøre, og samtidig tjene penger?

- Hva er det jeg skal lære av problemene mine?
- Hvordan kan jeg lære meg å lytte til sjelen?
- Kan jeg ta kontroll over egne tanker?

Gjennom denne spesielle dialogen med Gud som Neale Donald Walsch deler med oss, behandler han både disse, og mange flere åndelige spørsmål.

"... Følelser er sjelens språk. Hvis du ønsker å vite hva som er sant for deg om noe, så kjenn etter hvordan du føler om det. Følelser er av og til vanskelige å oppdage - og ofte enda vanskeligere å vedkjenne seg. Likevel er din høyeste sannhet gjemt i dine dypeste følelser. Hemmeligheten er å nå disse følelsene. Jeg skal vise deg hvordan. Igjen. Hvis du vil."

Neale Donald Walsch har ført i pennen en rekke bøker basert på hans egne dialoger med Gud, blant annet *Himmelske samtaler, bok 1, 2, 3, Vennskap med Gud, Samhørighet med Gud, De Nye Åpenbaringene, Morgendagens Gud m.m.* Han har blant annet opprettet Humanity's Team som er et verdensomspennende team med mennesker med en felles visjon om å skape en bedre verden. Vi innser at menneskeheten er i alvorlig krise. Det ser vi nye eksempler på hver eneste dag. Det er en krise som ikke kan løses med verken politiske, økonomiske, juridiske, militære eller religiøse virkemidler. Krisen som verden står overfor i dag, er forankret i vår oppfatning om hva livet er. Det er en åndelig krise. Derfor kan den bare løses ved å endre vår oppfatning om livet selv.

Norsk: www.humanitysteam.no / Hovedadresse: www.cwg.org

FORORD

Du står nå foran en opplevelse utenom det vanlige. Du kommer til å være med på en samtale med Gud. Ja, jeg vet at det er umulig. Sannsynligvis tror du (eller er opplært til) at det ikke er mulig. En kan snakke til Gud, selvfølgelig, men ikke med Gud. Jeg mener, Gud kommer ikke til å svare, eller hva? I hvert fall ikke i form av en vanlig, hverdagslig samtale!

Det trodde jeg også. Så skjedde denne boken meg. Og jeg mener det bokstavelig. Denne boken ble ikke skrevet av meg, den skjedde meg. Og når du leser den, vil den skje deg også, for vi blir alle ledet til den sannheten vi er rede til å høre.

Livet mitt ville antagelig ha vært mye enklere hvis jeg hadde tidd stille med alt dette. Men det var ikke hensikten med at denne boken skjedde meg. Og uansett hva slags ubehageligheter den kan skaffe meg (som for eksempel å bli kalt en blasfemiker, en bedrager, en hykler for ikke å ha etterlevd disse sannhetene i fortiden, eller - kanskje verre - en hellig mann), er det ikke mulig for meg å stoppe prosessen nå. Det ønsker jeg heller ikke å gjøre. Jeg har hatt mine sjanser til å hoppe av hele saken, men jeg har ikke gjort det. Jeg har bestemt meg for å holde meg til det som instinktene mine sier, i stedet for til det store deler av verden vil fortelle meg når det gjelder dette materialet.

Disse instinktene sier meg at denne boken ikke er tull, resultatet av en overarbeidet, frustrert åndelig fantasi eller rett og slett selvrettfærdiggjørelsen til en mann som søker hevn for et misledet liv. Å, jeg har tenkt på alle de tingene - hver og en av dem. Så mens materialet

fortsatt befant seg i manuskriptform, ga jeg det til noen få personer for at de skulle lese det. De ble grepet. Og de gråt. Og de lo av gleden og humoren i det. Og livene deres, sa de, forandret seg. De var paralyisert. De var gitt ansvar. Mange sa de var blitt forvandlet.

Det var da jeg forsto at denne boken var for alle, og at den måtte trykkes; for den er en vidunderlig gave til alle de som virkelig ønsker svar og som ærlig bryr seg om problemstillingene; for alle de som med hjertets oppriktighet, sjelens lengsel og sinnets åpenhet har begitt seg ut på leting etter sannheten. Og det er praktisk talt oss alle sammen.

Denne boken tar for seg de fleste, om ikke alle, spørsmålene vi noen gang har stilt om liv og kjærlighet, hensikt og funksjon, mennesker og forholdene mellom dem, godt og ondt, skyld og synd, tilgivelse og frelse, veien til Gud og veien til helvete- alt. Den diskuterer åpent sex, makt, penger, barn, ekteskap, skilsmisse, livsverk, helse, det som kommer etterpå, det som var før- alt. Den utforsker krig og fred, å vite og ikke å vite, å gi og ta, glede og sorg. Den ser på det konkrete og det abstrakte, det synlige og det usynlige, det sanne og det usanne.

Man kunne si at denne boken er "Guds seneste uttalelser", selv om noen kan få litt problemer med dette, spesielt hvis de tror at Gud sluttet å snakke for 2000 år siden eller at hvis Gud har fortsatt å kommunisere, har det bare vært med hellige menn, medisinkvinner eller folk som har meditert i tretti år, eller har vært gode i tyve eller i det minste noenlunde anstendige i ti (ingen av disse kategoriene inkluderer meg).

Sannheten er at Gud snakker til alle. Den gode og den mangelfulle. Helgenen og kjeltringen. Og selvsagt med alle oss mellom disse ytterpunktene. Ta deg selv, for eksempel. Gud har kommet til deg på mange måter i løpet av livet ditt, og dette er en av disse. Hvor mange ganger har du hørt det gamle ordtaket "Når studenten er moden, kommer læreren"? Denne boken er læreren vår.

Straks etter at dette materialet hadde begynt å hende meg, visste jeg at jeg snakket med Gud. Direkte, personlig. Ugjendrivelig. Og at Gud svarte på spørsmålene mine i direkte samsvar med min evne til å forstå. Det vil si at Gud svarte på en slik måte og på et slikt språk Gud visste jeg ville forstå. Dette er bakgrunnen for den dagligdagse skrivestilen og de spredte henvisningene til materiale jeg hadde samlet fra andre kilder og tidligere erfaringer i livet mitt. Jeg vet nå at alt som har kommet til meg i mitt liv har kommet til meg fra Gud, og det ble nå nøstet sammen, trådene ble trukket sammen til et praktfullt, fullstendig svar på alle spørsmål jeg noen gang hadde hatt.

Og et eller annet sted på veien forsto jeg at en bok var i ferd med å bli til - en bok ment for utgivelse. I løpet av den siste delen av dialogen (i februar 1993) ble jeg faktisk spesifikt fortalt at tre bøker ville bli produsert, og at:

1. Den første ville hovedsakelig ta for seg personlige temaer og fokusere på det enkelte menneskes livs utfordringer og muligheter.
2. Den andre ville handle om mer globale emner, om geopolitisk og metafysisk liv på Jorden, og om utfordringene som verden nå står overfor.
3. Den tredje ville ta for seg universelle sannheter av høyeste rang og sjelens utfordringer og muligheter.

Dette er den første av disse bøkene, fullført i februar 1993. For ordens skyld vil jeg gjøre oppmerksom på at mens jeg skrev ned denne dialogen for hånd, streket jeg under eller sirklet

inn ord og setninger som kom til meg med spesiell tyngde - som om Gud talte med tordenrøst - og disse ble senere satt i kursiv av setteren.

Jeg må nå si at jeg er - etter å ha lest og gjenlest visdommen i dette materialet - dypt skamfull over mitt eget liv, som er blitt merket av stadige feil og ugjerninger, til tider svært skammelig oppførsel og enkelte valg og avgjørelser som jeg er sikker på at andre ser på som sårende og utilgivelige. Selv om jeg har forferdelig dårlig samvittighet for at det skjedde gjennom andres smerte, kan jeg ikke si hvor takknemlig jeg er for alt jeg har lært. Takket være menneskene rundt meg har jeg også oppdaget at jeg ennå har mye å lære. Jeg ber alle om unnskyldning for tregheten i læreprosessen. Likevel er jeg blitt oppmuntret av Gud til å unne meg selv tilgivelse for mine feil og ikke leve i frykt og skyld, men alltid å prøve - fortsette å prøve - å leve ut en mer storslagen visjon.

Jeg vet at det er det Gud ønsker for oss alle.

Neale Donald Walsch
Central Point, Oregon
Julen 1994

Himmelske samtaler

En uvanlig dialog

Våren 1992 - rundt påsketider, så vidt jeg husker - skjedde det noe utenom det vanlige i livet mitt. Gud begynte å snakke med deg. Gjennom meg.

La meg forklare.

Jeg var svært misfornøyd på den tiden, både på det personlige, det arbeidsmessige og det følelsesmessige planet. Livet mitt føltes mislykket på alle områder. I årevis hadde jeg hatt for vane å skrive ned tankene mine i brev (som jeg vanligvis ikke sendte), og nå grep jeg min trofaste gule notatblokk og begynte å øse ut følelsene mine.

Denne gangen tenkte jeg at jeg i stedet for å skrive nok et brev til nok en person jeg mente plaget meg, skulle henvende meg direkte til kilden; direkte til den største plageånden av dem alle.

Jeg bestemte meg for å skrive et brev til Gud.

Det var et ondskapsfullt, forvirret og følelsesladet brev, fullt av forvrengte sannheter og fordømmelser. Og en haug med sinte spørsmål.

Hvorfor fungerte ikke livet mitt? Hva skulle til for å få det til å fungere? Hva var grunnen til at jeg aldri kunne finne lykken i noe parforhold? Ville jeg noen gang oppleve å ha tilstrekkelig med penger? Sist - men absolutt ikke minst - hva hadde jeg gjort for å fortjene et liv i kontinuerlig slit?

Mens jeg skriblet ned de siste bitre, ubesvarlige spørsmålene og gjorde meg klar til å hive pennen til side, merket jeg til min overraskelse at hånden forble hevet i skrivestilling over papiret, som om den ble holdt der av en usynlig kraft. Brått begynte pennen å bevege seg av seg selv. Jeg hadde ikke den fjerneste anelse om hva jeg kom til å skrive, men det virket som om noe var på vei ut, så jeg bestemte meg for se hva som skjedde. Ut kom -

Ønsker du virkelig et svar på alle disse spørsmålene, eller lufter du bare tankene dine?

Jeg blunket- og så kom hjernen min med et svar. Jeg skrev ned det også. Begge deler. Jeg lufter tanker. Det er sikkert. Men hvis det finnes svar på disse spørsmålene, er det sikkert som helvete at jeg vil høre dem!

*Du er "sikker som helvete" "" på en hel del ting. Men ville det ikke være fint å være "**sikker som himmelen**"?*

Og jeg skrev:
Hva skal det bety?

Før jeg forsto hva som skjedde, hadde jeg startet en samtale- og jeg ble diktert snarere enn å skrive selv.

Denne dikteringen foregikk i tre år, og mens det pågikk hadde jeg ikke noen anelse om hvor det bar. Svarene på spørsmålene jeg formulerte på papiret, kom aldri til meg før hele spørsmålet var skrevet ned og jeg hadde skjøvet mine egne tanker til side. Ofte kom svarene fortere enn jeg klarte å skrive, og jeg rablet i vei for å holde tritt. Når jeg ble forvirret eller mistet følelsen av at ordene kom fra et annet sted, la jeg pennen ned og forlot dialogen inntil jeg igjen følte meg inspirert - beklager, men dette er det eneste ordet som er helt dekkende - til å returnere til den gule notatblokken og begynne å formidle igjen.

Samtalene foregår fortsatt i skrivende stund. Og mye av dette finner du på de følgende sidene - sider som inneholder

en forbløffende dialog som jeg først mistrodde, deretter antok var av personlig verdi, men som jeg nå forstår var ment for flere enn bare meg. Den var ment for deg og alle andre som har funnet frem til dette materialet. For mine spørsmål er dine spørsmål.

Jeg vil at du skal gå inn i denne dialogen så snart du kan, fordi det viktigste ved den er ikke min historie, men din. Det er din livshistorie som har brakt deg hit. Det er for din personlige erfaring dette materialet har relevans. Ellers ville du ikke hatt det i hånden akkurat nå.

Så la oss gå inn i dialogen ved et spørsmål jeg hadde stilt i lengre tid: Hvordan snakker Gud, og til hvem? Da jeg stilte dette spørsmålet, fikk jeg dette svaret:

Jeg snakker til alle. Hele tiden. Spørsmålet er ikke hvem jeg snakker til, men hvem som lytter.

Fascinert ba jeg Gud om å utdype dette emnet. Dette er hva Gud sa:

La oss først bytte ut ordet snakke med ordet kommunisere. Det er et mye bedre ord, et mer utfyllende, mer presist ord. Når vi forsøker å snakke til hverandre - jeg til deg, du til meg, blir vi straks bundet av ordenes utrolige utilstrekkelighet. Av denne grunn kommuniserer jeg ikke

ved hjelp av ord alene. Faktisk gjør jeg sjelden det. Min vanligste form for kommunikasjon foregår gjennom følelser.

Følelser er sjelens språk.

Hvis du ønsker å vite hva som er sant for deg om noe, så kjenn etter hvordan du føler om det.

Følelser er av og til vanskelige å oppdage - og ofte enda vanskeligere å vedkjenne seg. Likevel er din høyeste sannhet gjemt i dine dypeste følelser.

Hemmeligheten er å nå disse følelsene. Jeg skal vise deg hvordan. Igjen. Hvis du vil.

Jeg fortalte Gud at jeg ville dette, men at jeg for øyeblikket hadde et enda sterkere ønske om et fullstendig svar på det første spørsmålet mitt. Dette er hva Gud sa:

Jeg kommuniserer også med tanken. Tanker og følelser er ikke det samme, selv om de kan forekomme samtidig. Ved tankekommunikasjon bruker jeg ofte bilder og symboler. Av denne grunn er tanker mer effektive som kommunikasjonsverktøy enn ord alene.

I tillegg til følelser og tanker bruker jeg også erfaring, som er en fremragende formidler.

Og endelig, når følelser og tanker og erfaring alle slår feil, bruker jeg ord. Ord er i virkeligheten den minst effektive formidleren. De er mest ømfintlige for mistolkning og misforstås oftere.

Og hvorfor er det slik? Svaret ligger i hva ord egentlig er. Ord er bare ytringer; lyder som står for følelser, tanker og erfaring. De er symboler. Tegn. Emblemer. De er ikke sannhet. De er ikke virkelighet.

Ord kan hjelpe deg til å forstå noe. Erfaring lar deg få vite.

Likevel finnes det ting som du ikke kan erfare. Derfor har jeg gitt deg andre verktøy til viten. Disse kalles følelser og tanker.

Den største ironien i dette er at dere alle har tillagt Guds ord så stor viktighet, og erfaringen så liten.

Faktisk tillegger du erfaring så liten verdi at hvis det du erfarer om Gud er annerledes enn det du har hørt om Gud, forkaster du automatisk erfaringen og tar ordene til deg, når det burde ha vært akkurat det motsatte.

Din erfaring og dine følelser om noe representerer hva du reelt og intuitivt vet om dette. Ord kan bare prøve å symbolisere det du vet, og kan ofte virke forvirrende.

Dette er verktøyet jeg kommuniserer med. Likevel er de ikke metodene, for ikke alle følelser, ikke alle tanker, ikke all erfaring og ikke alle ord stammer fra meg.

Mange ord er blitt ytret av andre, i mitt navn. Mange tanker og mange følelser er inspirert av ting som ikke er mitt direkte skaperverk. Mange erfaringer skriver seg fra disse.

Utfordringen er å kunne skjelne. Det vanskelige er å vite forskjellen på beskjeder fra Gud og data fra andre kilder. Å skille disse fra hverandre er en enkel sak når man bruker følgende grunnregel:

Din høyeste tanke, ditt klareste ord, din mest storslagne følelse kommer fra meg. Alt lavere enn dette kommer fra en annen kilde.

Nå blir oppgaven med differensiering lett, for det skulle ikke være vanskelig selv for nybegynneren å identifisere det høyeste, det klareste og det mest storslagne.

Likevel vil jeg gi deg disse retningslinjene:

Den høyeste tanken er alltid den tanken som inneholder glede. De klareste ordene er de ordene som inneholder sannhet. Den mest storslagne følelsen er den følelsen du kaller kjærlighet.

Glede, sannhet, kjærlighet.

Ingen av de tre utelukker noen av de andre, og en leder alltid til en annen. Det spiller ingen rolle hvilken rekkefølge de er plassert i.

Når man ved hjelp av disse retningslinjene har bestemt hvilke beskjeder som er mine og hvilke som har kommet fra en annen kilde, er det eneste spørsmålet som gjenstår, spørsmålet om mine beskjeder vil bli tatt hensyn til.

De fleste av beskjedene mine blir ikke det. Noen fordi innholdet virker for godt til å være sant. Andre fordi det virker for vanskelig å følge dem. Mange fordi de rett og slett blir misforstått. De fleste fordi de ikke blir mottatt.

Min mest virkningsfulle budskapsformidler er erfaringen, men selv den ignorerer du. Spesielt denne ignorerer du.

Din verden ville ikke sett ut som den gjør, hvis du bare hadde lyttet til erfaringene dine. Resultatet av at du ikke lytter til erfaringene er at du stadig gjenopplever dem, om og om igjen. For min hensikt kan ikke forhindres, heller ikke ignoreres. Du vil få beskjeden. Før eller senere.

Jeg vil imidlertid ikke tvinge deg til det. Jeg vil aldri presse deg. For jeg har gitt deg fri vilje - kraften til å gjøre som du selv velger - og jeg vil aldri ta dette fra deg, aldri.

Derfor vil jeg fortsette å sende deg de samme beskjedene igjen og igjen, gjennom årtusener og frem til din krok av universet. Uten stopp vil jeg sende deg mine beskjeder, inntil du har mottatt dem, holdt dem inntil deg og kalt dem dine egne.

Beskjedene mine vil komme på hundrevis av forskjellige måter, ved tusen forskjellige anledninger, gjennom en million år. Du kan ikke unngå å høre dem hvis du virkelig lytter. Du kan ikke overse dem når du først virkelig har hørt dem. Og da vil kommunikasjonen vår begynne for alvor. For i fortiden har du bare snakket til meg, bedt til meg, gått i forbønn med meg, bønnfalt meg. Men nå kan jeg snakke tilbake til deg, for eksempel slik jeg gjør nå.

Hvordan kan jeg vite at denne kommunikasjonen er fra Gud? Hvordan vet jeg at dette ikke kommer fra min egen fantasi?

Hva ville vært forskjellen? Forstår du ikke at jeg like gjerne kan virke gjennom fantasien din som noe annet? Jeg vil bringe deg de absolutt riktige tankene, ordene eller følelsene til enhver tid, spesial tilpasset formålet der og da ved enten å bruke en eller flere av kanalene.

Du vil forstå at disse ordene kommer fra meg fordi du aldri har snakket så klart på egenhånd. Hadde du allerede snakket så klart om disse spørsmålene, ville du ikke ha stilt dem.

Hvem snakker Gud til? Er det spesielle mennesker? Er det spesielle tidspunkter?

Alle mennesker er spesielle og alle tidspunkter er gylne. Ingen mennesker eller tidspunkter er mer spesielle enn andre. Mange mennesker velger å tro at Gud kommuniserer på spesielle måter og bare med spesielle mennesker. Slik fraskriver massen seg ansvaret for å høre mitt budskap, for ikke å snakke om å motta det (som er noe annet). Dermed kan de ta andres ord for gitt. De behøver ikke høre på meg, for de har bestemt på forhånd at andre har hørt fra meg om ethvert emne, og de har dem å lytte til.

Ved å lytte til hva andre mennesker tror de har hørt meg si, behøver du ikke å tenke i det hele tatt.

Dette er den viktigste årsaken til at de fleste snur ryggen til mine budskap på det personlige planet. Hvis du innrømmer at du mottar beskjedene mine direkte, er du ansvarlig for å tolke dem. Det er langt tryggere og mye lettere å akseptere andres tolkning (selv om de skulle være 2000 år gamle) enn å prøve å tolke budskapet du kanskje mottar nettopp i dette øyeblikk.

Jeg inviterer jeg deg imidlertid til en ny form for kommunikasjon med Gud. En to-veis kommunikasjon. Egentlig er det du som har invitert meg. For jeg har kommet til deg, i denne formen, akkurat nå, som svar på din henvendelse.

Hvorfor virker det som om noen mennesker, for eksempel Kristus, hører mer av din kommunikasjon enn andre?

Fordi noen mennesker faktisk er villige til å lytte. De er villige til å høre, og de er villige til å forbli åpne for kommunikasjonen selv om det virker skremmende eller sprøtt eller rett og slett feilaktig.

Bør vi lytte til Gud selv om det som blir sagt virker galt?

Spesielt når det virker galt. Hvis du tror du har rett i alt, hva er vitsen med å snakke med Gud?

Ikke nøl med å handle utfra det du vet. Men vær klar over at dere alle har gjort det siden tidenes opprinnelse. Og se på hva slags forfatning verden befinner seg i idag. Det er innlysende at det er noe dere ikke har fått med dere. Tydelig nok er det noe dere ikke forstår. Det som dere forstår må virke riktig for dere, fordi "riktig" er et ord dere bruker til å beskrive noe dere er enig i. Det som dere ikke har fått med dere, virker derfor "galt" i første omgang.

Det eneste du kan gjøre for å komme deg videre, er å spørre deg selv "Hva ville skjedd hvis alt det jeg trodde var 'feil', faktisk var "riktig"?" Enhver dyktig vitenskapsmann forstår dette. Når det en vitenskapsmann gjør, ikke virker, forkaster han alle hypotesene og begynner på nytt. Bak alle store oppdagelser står mennesker som er villige til og i stand til ikke å ha rett. Og det er det som trengs her.

Du kan ikke kjenne Gud før du har sluttet å fortelle deg selv at du allerede kjenner Gud. Du kan ikke høre Gud før du slutter å tro at du allerede har hørt Gud.

Jeg kan ikke fortelle deg min sannhet før du slutter å fortelle meg din.

Men min sannhet om Gud kommer fra deg.

Hvem har sagt det?

Andre.

Hvilke andre?

Ledere. Rabbidere. Prester. Bøker. Bibelen, for Guds skyld!

De er ikke autoriserte kilder.

Er de ikke?

Nei.

Men, hvilke er da autoriserte?

Lytt til følelsene dine. Lytt til dine høyeste tanker. Lytt til din erfaring. Hvis noe av dette ikke stemmer overens med det lærerne dine har sagt eller med det du har lest i bøker, så glem ordene. Ord er den minst pålitelige formidler av sannhet.

Det er så mye jeg ønsker å si deg, så mye jeg ønsker å spørre om. Jeg vet ikke hvor jeg skal begynne.

For eksempel, hvorfor viser du deg ikke? Hvis det virkelig finnes en Gud, og du er ham, hvorfor viser du deg ikke på en måte som vi alle kan forstå?

Jeg har gjort det, gang på gang. Jeg gjør det igjen akkurat nå.

Nei, jeg mener ved en åpenbaringsmetode som er ubestridelig, som ikke kan benektes.

Som for eksempel?

Som for eksempel å åpenbare deg foran øynene mine.

Jeg gjør det akkurat nå.

Hvor?

Overalt hvor du ser.

Nei, jeg mener på en ubestridelig måte. På en måte som intet menneske kunne fornekte.

Hvilken måte skulle det være? I hvilken form eller fasong ville du ha meg til å synes?

I den form eller fasong du virkelig har.

Det ville være umulig ettersom jeg ikke har noen form eller fasong dere ville forstå. Jeg kunne anta en form eller fasong dere kunne forstå, men da ville alle tro at det de har sett er den eneste formen og fasongen til Gud, i stedet for en av Guds former eller fasonger - en av mange.

Folk tror at jeg er det de ser meg som, ikke som det de ikke ser. Men jeg er Den store usette, ikke det jeg tilfeldigvis velger å være i et gitt øyeblikk. På en måte er jeg det jeg ikke er. Jeg kommer fra ikke-være-tilstanden og vil alltid returnere dit.

Men, når jeg viser meg i en eller annen spesiell form - en form som jeg tror menneskene vil forstå meg i - forbinder folk meg for alltid nettopp med den formen.

Og skulle jeg vise meg i en annen form, til et annet menneske, ville den første si at den andre ikke så meg, ettersom jeg for den andre ikke så ut som for den første, og heller ikke sa de samme tingene - så hvordan kunne det ha vært meg?

Så du skjønner, det har ikke noe å si i hvilken form eller på hvilken måte jeg viser meg - uansett hva slags opptreden jeg viser eller hva slags form jeg antar, ingen av dem vil være ubestridelige.

Men hvis du gjorde noe som kunne bevise sannheten om hvem du er, uten at det kunne være tvil eller spørsmål- er det fortsatt noen som ville si at det var djevelens verk eller simpelthen innbilning. Eller alt annet enn meg.

Hvis jeg viste meg som Gud den allmektige, himmelens og jordens herre, og flyttet fjell for å vise det, ville det være noen som ville si: "Det må ha vært Satan."

Og det er som det skal være. For Gud kan ikke ses ved ytre observasjon, men gjennom indre opplevelse. Og når indre opplevelse har vist Gud, er ytre observasjon ikke nødvendig.

Og hvis ytre observasjon er nødvendig, er indre opplevelse ikke mulig.

Derfor, hvis det blir bedt om åpenbaring, kan det ikke fås, for det å etterlyse noe er i seg selv en påstand om at dette er fraværende; at ingenting av Gud vises nå. En slik påstand skaper erfaring. For tanken din er kreativ, og ordet ditt er produktivt. Til sammen forsterker tanken og ordet effektiviteten i skapelsen av din virkelighet. Derfor skal du erfare at Gud ikke viser seg nå, for hvis Gud gjorde det, ville du ikke be Gud å vise seg.

Betyr det at jeg ikke kan be om alt jeg ønsker meg? Sier du at å be om noe faktisk støter det fra oss?

Dette er et spørsmål som er blitt stilt gjennom tidene - og det er blitt besvart når det er blitt stilt. Likevel har du ikke hørt svaret, eller vil ikke tro det.

Spørsmålet besvares igjen, på dagens språk og terminologi, slik:

Du vil ikke få det du ber om, heller ikke kan du få oppfylt alle ønskene dine. Det er fordi selve forespørselen er en påstand om mangel, og når du sier at du ønsker en ting, medvirker det bare til å produsere denne bestemte erfaringen - å ønske - i din virkelighet.

Den korrekte bønnen er derfor aldri en ydmyk bønnfallelse, men en bønn av takknemlighet.

Når du takker Gud på forhånd for det du velger å erfare i din virkelighet, erkjenner du i realiteten at det er der- i realiteten. Takknemlighet er således det mest kraftfulle utsagnet overfor Gud; en affirmasjon som jeg har besvart selv før du har bedt om det.

Derfor skal du aldri bønnfalle. Sett pris på.

Men hva hvis jeg er takknemlig for noe overfor Gud på forhånd, og dette aldri dukker opp? Det kunne lede til desillusjon og bitterhet.

Takknemlighet kan ikke brukes som et verktøy for å manipulere Gud, et redskap for å lure universet. Du kan ikke lyve overfor deg selv. Innerst inne vet du sannheten om tankene dine. Hvis du sier "takk Gud, for det og det", mens du er full stendig klar over at det ikke finnes i din nåværende virkelighet, kan du ikke vente at Gud skal være mindre klar enn deg og produsere det for deg.

Gud vet det du vet, og det du vet er det som viser seg som din virkelighet.

Men hvordan kan jeg da være oppriktig takknemlig for noe jeg vet ikke er der?

Tro. Hvis alt du har er en tro på størrelse med et sennepsfrø, skal du flytte fjell. Du skal vite at det er der fordi jeg sa at det er der; fordi jeg sa dette, til og med før du spør skal jeg ha svart; fordi jeg sa og har sagt det til deg på alle tenkelige måter, gjennom hver lærer du kan nevne, at hva du enn måtte velge, og velger det i mitt navn, slik skal det være.

Likevel sier så mange at bønnene deres ikke er blitt besvart?

Ingen bønn - og en bønn er ingenting annet enn en ivrig konstaterting av det som er - forblir ubesvart. Hver bønn - hver tanke, hver konstaterting, hver følelse - er kreativ. I den grad noe er ivrig holdt som sant, i den grad vil det virkeliggjøre seg i din erfaring.

Når det er sagt at en bønn ikke er blitt besvart, er det dette som i realiteten har skjedd: den ivrigste tanken, ordet eller følelsen er blitt operativ. Men du må vite - og dette er hemmeligheten - at det som alltid er tanken bak tanken - det som kan kalles den underliggende tanke - det er den kontrollerende tanken.

Derfor, hvis du tigger og bønnfaller virker sjansen mindre for at du kommer til å oppleve det du tror du velger, fordi den underliggende tanken bak enhver bønnfallelse er at du på det daværende tidspunkt ikke har det du ønsker. Denne underliggende tanken blir din virkelighet.

Den eneste underliggende tanke som kan overskygge denne tanken, er tanken holdt i tro på at Gud vil gi det det blir spurt etter, alltid. Noen mennesker har en slik tro, men bare ganske få.

Bønneprosessen blir mye lettere når man, i stedet for å måtte tro at Gud alltid vil si "ja" til ethvert ønske, intuitivt forstår at forespørselen i seg selv ikke er nødvendig. Da er bønnen en bønn av takknemlighet. Det er ikke en forespørsel i det hele tatt, men en konstatering av takknemlighet for det som er.

Når du sier at en bønn er en konstatering av det som er, sier du da at Gud ikke gjør noe; at alt som skjer etter en bønn er et resultat av handlingen til den som ber?

Hvis du tror at Gud er en allmektig skapning som hører alle bønner, sier "ja" til noen, "nei" til andre, og "kanskje, men ikke nå" til resten, tar du feil. Etter hvilken tommelfingerregel ville Gud bestemme?

Hvis du tror at Gud er skaperen og beslutningstageren for alt i livet ditt, tar du feil.

Gud observerer, han skaper ikke. Gud står klar til å assistere deg i å leve livet ditt, men ikke på den måten du kanskje forventer deg.

Det er ikke Guds funksjon å skape, eller omskape, omstendighetene eller betingelsene i livet ditt. Gud skapte deg i sitt

bilde. Du har skapt resten, gjennom kraften Gud har gitt deg. Gud skapte livsprosessen og livet slik du kjenner det. Men

Gud ga deg fri vilje til å gjøre som du vil med livet ditt.

I den forstand er din vilje for deg Guds vilje for deg.

Du lever livet slik du lever det, og jeg har ingen meninger verken fra eller til.

Dette er den store illusjonen du har levd i; at Gud bryr seg med hvordan du lever.

Jeg bryr meg ikke om hva du gjør, og dette er vanskelig for deg å høre. Men, bryr du deg om hva barna dine gjør når du sender dem ut for å leke? Er det viktig for deg hvorvidt de leker sisten, gjemsel eller kler seg ut? Nei, det er det ikke, fordi du vet at de er fullstendig trygge. Du har plassert dem i omgivelser du regner som vennlige og helt akseptable.

Selvfølgerlig vil du alltid håpe at de ikke skader seg. Og hvis de gjør det, vil du være der med en gang for å hjelpe dem,

gjøre dem friske, få dem til å føle seg trygge og glade igjen, slik at de kan gå tilbake til leken en annen dag. Men om de velger gjemsel eller sisten vil ikke spille noen rolle for deg neste gang heller.

Du vil selvfølgelig fortelle dem hva som er farlig å leke. Men du kan ikke hindre barna dine i å gjøre farlige ting. Ikke alltid. Ikke for bestandig. Ikke hvert sekund fra nå og til døden. Kloke foreldre vet dette. Likevel slutter foreldre aldri å bekymre seg for utfallet. Det er denne

tosidigheten - ikke å ta prosessen så alvorlig, men å bry seg inderlig om utfallet - som kommer nærmest beskrivelsen av Guds tosidighet.

Men i en viss forstand bryr Gud seg heller ikke om utfallet. Ikke sluttresultatet. Grunnen er at sluttresultatet er sikret.

Og dette er den andre store illusjonen til menneskene; at livets utgang er usikker.

Det er denne tvilen om sluttresultatet som har skapt din største fiende, frykten. For hvis du frykter utfallet, da må du tvile på Skaperen - du må tvile på Gud. Og hvis du tviler på Gud, må du leve med frykt og skyldfølelse hele livet.

Hvis du tviler på Guds hensikter - og på Guds evne til å nå sitt mål - hvordan kan du da noen gang slappe av? Hvordan kan du noen gang finne ekte fred?

Likevel har Gud full anledning til å tilpasse hensikter og resultater til hverandre. Du kan ikke og vil ikke tro på dette (selv om du påstår at Gud er allmektig), og derfor må du skape en kraft tilsvarende Gud i fantasien, for at det skal være noe som kan motarbeide Guds vilje. Og derfor har du kreert skapningen du kaller "djevelen" i din mytologi. Du har til og med sett for deg Gud i krig med denne skapningen (i den tro at Gud løser problemer på samme måte som du). Endelig har du også faktisk innbilt deg at Gud kunne tape denne krigen.

Alt dette bryter med alt det du sier du vet om Gud, men det spiller ingen rolle. Du lever i en illusjon og føler dermed frykten, ene og alene forårsaket av din avgjørelse om å tvile på Gud.

Men hva hvis du tok en ny avgjørelse? Hva kunne da bli resultatet?

Jeg sier deg dette: Du ville leve slik Buddha gjorde. Slik Jesus gjorde. Slik de gjorde, alle helgener du noen gang har hatt som forbilde.

Imidlertid, slik tilfellet var med de fleste av disse helgenene, ville ikke folk forstå deg. Og når du skulle forsøke å forklare din form for fred, dine gleder i livet, din indre ekstase, ville de lytte til ordene dine, men ikke høre dem. De ville forsøke å gjenta ordene, men de ville legge til noe.

De ville undre seg over hvordan du kunne få det de ikke kan finne. Og så ville de bli misunnelige. Snart ville misunnelsen utvikle seg til raseri, og i sinne ville de prøve å overbevise deg om at det er du som ikke forstår Gud.

Og hvis de ikke skulle lykkes i å ta fra deg gleden, ville de prøve å skade deg, så enormt ville raseriet deres være. Og hvis du fortalte dem at det ikke spiller noen rolle, at selv døden ikke kan forstyrre gleden din, og heller ikke forandre din oppfattelse av sannheten, ville de helt sikkert drepe deg. Etterpå, når de så hvilken fredelig måte du aksepterte døden på, ville de kalle deg helgen og elske deg igjen.

For det er menneskenes natur å elske, så ødelegge, og så elske igjen det de verdsetter høyest.

Men hvorfor? Hvorfor gjør vi det?

All menneskelig handling er på sitt dypeste plan motivert av en av to følelser - frykt eller kjærlighet. Egentlig finnes det

bare to følelser - bare to ord - i sjelens språk. Disse er motpolene jeg skapte da jeg laget universet og menneskenes verden slik du kjenner den i dag.

Dette er de to punktene - alfa og omega - som gjør at systemet du kaller "relativitet" eksisterer. Uten disse to punktene, uten disse to ideene, kunne det ikke eksistert andre ideer.

Enhver menneskelig tanke og enhver menneskelig handling er basert på enten kjærlighet eller frykt. Det er ingen annen

menneskelig motivasjon, og alle andre ideer er ikke annet enn avledninger av disse to. De er simpelthen ulike versjoner - forskjellige variasjoner av samme tema.

Tenk grundig over dette og du vil se at det er sant. Dette er hva jeg har kalt den underliggende tanke. Det er enten en tanke av kjærlighet eller frykt. Det er tanken bak tanken bak tanken. Det er den første tanken. Det er hoveddrivkraften. Det er den rå energien som driver motoren til den menneskelige erfaringen.

Og slik produserer menneskelig oppførsel hele tiden erfaring etter erfaring; det er derfor mennesker elsker, så ødelegger, så elsker igjen: Alltid er det en bevegelse fra den ene emosjonen til den andre. Kjærlighet fremkaller frykt fremkaller kjærlighet fremkaller frykt-

- Og årsaken ligger i den første løggen - løggen som du anser som sannheten om Gud - at Gud ikke er pålitelig; at Guds kjærlighet ikke kan regnes med; at Guds aksept av deg er betinget; at sluttresultatet er usikkert. Og hvis du ikke kan stole på at Guds kjærlighet alltid er der, hvem sin kjærlighet kan du da stole på? Hvis Gud trekker seg tilbake når du ikke oppfører deg ordentlig, vil ikke vanlige dødelige gjøre det samme?

- Og slik skjer det at i det øyeblikket du pantsetter din høyeste kjærlighet, hilser du din største frykt velkommen.

For det første du bekymrer deg over etter å ha sagt "jeg elsker deg", er om du vil høre det gjengjeldt. Og hvis du hører det gjengjeldt, da begynner du umiddelbart å bekymre deg for å miste den kjærligheten du nettopp har funnet. Og slik blir alle aksjoner reaksjoner - et forsvar mot tap - selv mens du prøver å forsvare deg mot tapet av Gud.

Men, hvis du visste hvem du er - at du er den mest strålende, den mest bemerkelsesverdige, den ypperste skapning Gud noensinne har skapt - ville du aldri frykte. For hvem kunne avvise en slik vidunderlig storslagenhet? Selv Gud ville ikke kunne finne feil ved en slik skapning.

Du vet imidlertid ikke hvem du er, og du tror du er en god del mindre verdt enn det du faktisk er. Og hvorfor fikk du ideen om at du ikke er fantastisk? Fra de eneste menneskene hvis ord du ville stole blindt på. Fra din mor og din far.

Av alle mennesker er de de som elsker deg mest. Hvorfor skulle de lyve for deg? På den annen side; fortalte de deg ikke at du har for mye av ditt, men ikke nok av datt? Minnet de deg ikke på at du skal ses, men ikke høres? Skjente de ikke på deg da du hadde det som morsomst? Og, oppmuntret de deg ikke til å skrinlegge noen av dine villeste fantasier?

Dette er beskjedene du har mottatt. Selv om de ikke tilfredsstillter kriteriene og derfor ikke kan være beskjeder fra Gud, kunne de like godt ha vært det, for de har jo kommet fra gudene i ditt univers.

Det var foreldrene dine som lærte deg at kjærligheten er betinget - du har følt betingelsene deres på kroppen mange ganger - og det er erfaringen du tar med deg inn i dine egne kjærlighetsforhold.

Det er også erfaringen du bringer til meg.

Ut fra denne erfaringen trekker du dine konklusjoner om meg. Innen dette rammeverket finner du din sannhet. "Gud er en kjærlig Gud," sier du, "men hvis du bryter budene hans, vil han straffe deg med varig forvisning og evig fordømmelse."

For har du ikke opplevd avvisningen fra dine egne foreldre? Kjenner du ikke smerten i fordømmelsen deres? Hvordan kunne du da forestille deg at det kunne være annerledes med meg?

Du har glemt hvordan det var å bli elsket betingelsesløst. Du husker ikke opplevelsen av kjærlighet fra Gud. Og derfor prøver du å forestille deg hvordan Guds kjærlighet må være, basert på hva du ser av kjærlighet i verden.

Du har projisert rollen "forelder" på Gud, og har derfor kommet frem til en Gud som dømmer og belønner eller straffer, utfra hvor fornøyd han er med det du har gjort. Men dette er en forenklet måte å se Gud på, basert på menneskenes mytologi. Det har ingenting å gjøre med hvem jeg er.

Ved å skape et helt tankesystem om Gud basert på menneskelig erfaring i stedet for åndelige sannheter, skaper du en hel virkelighet rundt kjærligheten. Det er en fryktbasert virkelighet, grunnfestet i forestillingen om en fryktelig og hevngjerrig Gud. Dens underliggende tanke er ukorrekt, men å benekte den ville være å spenne ben for hele din teologi. Og selv om den nye teologien som kunne erstatte den, virkelig fører til frelse, kan du ikke akseptere den fordi ideen om en Gud som ikke skal fryktes, som ikke dømmer og som ikke har noen grunn til å straffe, ganske enkelt er for fantastisk til å godtas selv i din høyeste forestilling om hvem og hva Gud er.

Denne fryktbaserte kjærlighetsvirkeligheten dominerer din opplevelse av kjærligheten; den skaper den faktisk. For ikke bare ser du deg selv motta betinget kjærlighet, du ser også deg selv gi kjærlighet på samme måte. Men samtidig som du reserverer deg og setter dine betingelser, vet en del av deg at dette ikke er ekte kjærlighet. Likevel virker du maktesløs når det gjelder å forandre måten du gir kjærlighet på. Du har lært av bitter erfaring, sier du til deg selv, og sverger på at du aldri skal la deg selv bli såret igjen. Likevel er sannheten at du vil bli fordømt hvis du ikke gjør det.

[Ved dine egne (feilaktige) tanker om kjærlighet dømmer du deg selv til aldri å oppleve ren kjærlighet. Dermed dømmer du også deg selv til aldri å kjenne meg som jeg virkelig er. Inntil du gjør det. For du skal ikke kunne fornekte meg for alltid. Forsoningens øyeblikk vil komme.]

Alle menneskelige handlinger er basert på enten kjærlighet eller frykt, ikke bare de som gjelder kjærlighetsforhold. Avgjørelser angående forretninger, industri, politikk, religion,

utdannelse, nasjonenes sosiale og økonomiske målsetninger, valg angående krig, fred, angrep, forsvar, aggresjon, underkastelse; bestemmelser om å gi eller ta, beholde eller dele, samle eller splitte - alle enkeltvalg dere noen gang tar, stammer fra en av de to mulige tankene som finnes; en kjærlighetstanke og en frykttanke.

Frykt er den energien som innsnevrer, avslutter, trekker tilbake, forlater, gjemmer seg, beholder, skader.

Kjærlighet er den energien som utvider, åpner opp, sender ut, forblir, avslører, gir, helbreder.

Frykt pakker kroppene våre inn i klær, kjærlighet lar oss stå nakne. Frykt klamrer og holder på alt vi har, kjærlighet gir bort alt vi har. Frykt holder stramt, kjærlighet holder ømt. Frykt tar, kjærlighet frigjør. Frykt nager, kjærlighet lindrer. Frykt angriper, kjærlighet reparerer.

Enhver menneskelig tanke, ord eller dyd er basert på den ene eller den andre følelsen. Du har ikke noe valg når det gjelder dette, fordi det ikke er noe annet å velge blant. Men du har fritt valg mellom disse to.

Du får det til å høres så lett ut, men likevel vinner frykten oftere enn den taper i valgets øyeblikk. Hvorfor er det slik?

Du er lært opp til å leve i frykt. Du er blitt fortalt at de sprekeste overlever, de sterkeste seirer og de flinkeste oppnår suksess. Svært lite er sagt som anerkjenner de kjærligste. Og derfor streber du etter å bli sprekest, sterkest, flinkest - på den ene eller den andre måten - og hvis du havner i en situasjon hvor du ser deg selv som dårligere enn dette, frykter du tap, for du er blitt fortalt at å være underlegen er det samme som å tape.

Og derfor velger du selvsagt handlingen som understøttes av frykten, for det er det du har lært. Men jeg lærer deg dette: Når du velger handlingen som understøttes av kjærligheten, da vil du gjøre det bedre enn å overleve, da vil du gjøre mer enn å vinne, da vil du oppnå mer enn å lykkes. Da vil du oppleve den fulle anerkjennelse av hvem du virkelig er, og hvem du kan være.

For å få til dette må du skyve til side lærdommen fra dine velmenende, men feilinformerte verdenslige lærere og lytte til læren fra de som har visdom fra en annen kilde.

Det er mange slike lærere blant dere, og det har det alltid vært. For jeg ville aldri forlate dere uten noen som kunne vise dere, lære dere, rettlede dere og minne dere på disse sannhetene. Likevel er den største påminneren ikke noen utenfor deg, men stemmen inni deg. Den er det første verktøyet jeg bruker, fordi den er den mest tilgjengelige.

Din indre stemme er den høyeste stemmen som jeg kan snakke med, fordi den er nærmest deg. Det er stemmen som forteller deg hva som er sant eller usant, rett eller galt, godt eller dårlig slik du har definert det. Den er radaren som bestemmer kursen, hvis du bare tillater deg selv å lytte til den.

Det er stemmen som forteller deg hvorvidt ordene du leser akkurat nå, er ord av kjærlighet eller ord som skal overses.

Du sa at hvis jeg alltid velger handlingen som kjærligheten understøtter, vil jeg oppleve den fulle anerkjennelse av hvem jeg er og hvem jeg kan være. Kan du være så snill å utdype dette?

Meningen med alt liv er at alle dere som lever skal oppleve full anerkjennelse. Dette er det eneste formålet.

Alt du sier, tenker eller gjør skjer i tråd med dette. Det er ingenting annet sjelen din kan gjøre, og ingenting annet sjelen din ønsker å gjøre.

Det fantastiske med dette formålet er at det aldri slutter. En slutt er en grense, og Guds formål er uten en slik grense. Skulle det komme et øyeblikk hvor du opplever den største anerkjennelse, vil du straks se for deg en enda større heder. Jo mer du er, desto mer kan du bli, jo mer du blir, desto mer kan du være.

Den største hemmeligheten er at livet ikke er en oppdagelsesprosess, men en skapelsesprosess.

Du oppdager ikke deg selv, men skaper deg selv på nytt. Søk derfor ikke å finne ut hvem du er, prøv å bestemme hvem du ønsker å være.

Det er noen som sier at livet er en skole, at vi er her for å lære et spesielt "pensum", at så snart vi "uteksamineres" og ikke lenger er lenket av kroppen, kan vi gå videre til større sysler. Er dette korrekt?

Det er en annen del av menneskenes mytologi, basert på menneskelig erfaring.

Livet er ikke en skole?

Nei.

Vi er ikke her for å lære?

Nei.

Men hvorfor er vi her?

For å gjenerindre og gjenskape den du er.

Jeg har sagt deg dette om og om igjen. Du tror meg ikke. Men det er helt i orden. For saken er at hvis du ikke skaper deg selv som den du er, kan du ikke være det.

Jeg skjønner ingenting. La oss gå tilbake til dette med skolen. Jeg har hørt lærer etter lærer fortelle oss at livet er en skole. Jeg er oppriktig sjokkert over å høre at du benekter dette.

En skole er et sted du går til når det er noe du ikke vet som du gjerne vil vite. Det er ikke et sted du går til hvis du allerede vet noe og ganske enkelt vil erfare din viten.

Livet (som du kaller det) er en mulighet for deg til å få vite erfaringsmessig det du allerede vet idémessig. Du trenger ikke å lære noe for å gjøre dette. Det eneste du trenger er å huske det du allerede vet, og handle i samsvar med det.

Jeg er ikke sikker på om jeg forstår dette.

La oss ta det fra begynnelsen igjen. Sjelen - din sjel - vet alt hele tiden. Ingenting er skjult for den, ingenting er uvisst. Men viten er ikke nok. Sjelen søker erfaring.

Du kan vite at du er sjenerøs, men hvis du ikke gjør noe som viser sjenerøsitet, har du ikke noe annet enn en ide om deg selv. Du kan vite at du er snill, men hvis du ikke er snill mot noen, har du ikke annet enn en forestilling om deg selv.

Det er sjelens eneste ønske å forvandle sin mest storslagne ide om seg selv til sin største erfaring. Inntil ideen blir erfaring, er det bare spekulasjon. Jeg har spekulert om meg selv lenge. Lenger enn du og jeg kan huske i fellesskap. Lenger enn dette universets alder multiplisert med universets alder. Da ser du hvor ung - hvor ny - min erfaring av meg selv er.

Jeg er på villstrå igjen. Din erfaring av deg selv?

Ja. La meg forklare deg det på denne måten:

I begynnelsen var ER alt som var, og det var ikke noe annet. Men "alt som er" kunne ikke kjenne seg selv - fordi "alt som er" var alt som var, og det fantes ingenting annet. Og derfor var "alt som er" ikke. For i fravær av noe annet, finnes ikke "alt som er".

Dette er det store ER/ER IKKE som mystikken har referert til fra tidenes morgen.

Nåvel, "alt som er" visste at det var alt som var - men dette var ikke nok, for det kunne bare kjenne sin fulle vidunderlighet som en forestilling, ikke som en erfaring. Likevel var det erfaringen av seg selv den lengtet etter, for den ønsket å vite hvordan det føles å være så vidunderlig. Men dette var umulig, ettersom betegnelsen "vidunderlig" er en relativ betegnelse. "Alt som er" kunne ikke vite hvordan det føltes å være vidunderlig uten at det som ikke er dukket opp. I fraværet av det som ikke er, er ikke det som ER.

Forstår du dette?

Jeg tror det. Fortsett.

Ok.

Det eneste "alt som er" visste, var at det var ingenting annet. Og derfor kunne og ville det aldri kjenne seg selv fra et punkt utenfor seg selv. Et slikt punkt eksisterte ikke. Kun ett referansepunkt eksisterte, og det var det ene stedet innenfor. "ER/IKKE ERet".

Men "altet over alt" valgte å kunne kjenne seg selv erfaringsmessig.

Denne energien - denne rene, usette, uhørte, uobserverte og dermed ukjent-av-alle-andre-energien, valgte å erfare seg selv som den ytterste vidunderlighet den var. For å kunne gjøre dette, forsto den at den måtte bruke et referansepunkt innenfor.

Den tenkte, helt korrekt, at hver del av seg selv nødvendigvis måtte være mindre enn helheten, og at hvis den rett og slett delte seg selv opp i deler, ville hver del være mindre enn helheten. Dermed kunne de se tilbake på resten av seg selv og se vidunderligheten.

Derfor delte "alt som er" seg - og ble i løpet av et strålende øyeblikk det som er her og det som er der. For første gang eksisterte her og der, atskilt fra hverandre. Og likevel, begge oppsto umiddelbart. Det gjorde også det som var ingen av delene.

Således eksisterte det plutselig tre elementer: Det som er her. Det som er der. Og det som verken er her eller der - men som må eksistere hvis her og der skal kunne eksistere.

Det er ingentinget som holder altet. Det er ikke-mellomrommet som holder mellomrommet. Det er altet som holder delene.

Kan du forstå dette?

Følger du meg?

Jeg tror jeg gjør det, faktisk. Tro det eller ei, du har illustrert det på en så klar måte at jeg tror faktisk jeg forstår det.

Jeg kommer til å gå videre. Nå, dette ingentinget som inneholder altet, er det som noen kaller Gud. Det er imidlertid heller ikke presist, for det antyder at det finnes noe Gud ikke er nemlig alt som ikke er "ingenting". Men jeg er alle ting - sette og usette - så denne beskrivelsen av meg som den store usette - ikke-tingen eller mellomrommet, en vanlig østlig mystisk definisjon av Gud, er ikke mer presis enn den vanlige vestlige praktiske definisjonen av Gud som alt som kan ses. De som tror at Gud er alt som er og alt som ikke er, har forstått det riktig.

Når Gud skapte det som er "her" og det som er "der", gjorde Gud det mulig å forstå seg selv. Da denne store indre eksplosjonen skjedde, skapte Gud relativitet - den største gave Gud noensinne har gitt seg selv. Derfor er relasjoner den største gaven Gud noensinne har gitt deg. Dette vil bli diskutert i detalj senere.

Fra ingentinget utgikk altet - en åndelig begivenhet som tilfeldigvis er fullstendig i samsvar med det vitenskapsmennene deres kaller Big Bang-teorien.

Da alle elementene ble slynget ut, ble tiden skapt, for en ting var først her, så der - og tiden det tok for å komme fra her til der var målbar.

De synlige delene av selvet begynte å definere seg selv som "relative" til hverandre, og de usynlige delene gjorde det samme.

Gud visste at for at kjærlighet skulle kunne eksistere - og kjenne seg selv som ren kjærlighet - måtte dens eksakte motsetning også eksistere. Så Gud skapte frivillig den store motpolen - det absolutt motsatte av kjærlighet - alt som kjærlighet ikke er - det som nå kalles frykt. Fra det øyeblikket frykten ble til, kunne kjærligheten eksistere som en ting som kunne erfares.

Det er denne opprettelsen av dualitet mellom kjærlighet og dens motsetning som menneskene i sine forskjellige mytologier refererer til som ondskapens fødsel, syndefallet, Satans opprør og så videre.

Liksom du har valgt å personifisere ren kjærlighet som vesenet du kaller Gud, har du valgt å personifisere ynkelig frykt som vesenet du kaller djevelen.

På Jorden har man etablert detaljrike mytologier rundt denne hendelsen, komplette med scenarier av kamp og krig, engleaktige soldater og djevlelige krigere, gode og onde og lyse og mørke makter.

Denne mytologien var menneskehetens tidlige forsøk på å forstå og formidle til andre på en måte de ville forstå, en kosmisk hendelse som den menneskelige sjelen er dypt klar over, men som sinnet har vanskelig for å fatte.

Ved å la universet bli en delt versjon av seg selv laget Gud alt som nå eksisterer - både synlig og usynlig - av ren energi.

Med andre ord var ikke bare det fysiske universet skapt, men også det metafysiske universet. Den delen av Gud som utgjør den andre halvdel av de likestilte ER/ER IKKE, eksploderte også i et uendelig antall deler mindre enn helheten. Disse energidelene ville dere kalle ånder.

Noen av menneskenes religiøse mytologier sier at "Gud Fader" hadde mange åndebarn. Denne parallellen til den menneskelige erfaringen at livet mangfoldiggjør seg, synes å være den eneste måten man kunne få massene til virkelig å forstå

forestillingen om den plutselige tilsynekomsten - den plutselige eksistensen - til utallige ånder i "Himmelens rike".

I dette er menneskenes mytiske fortellinger og historier ikke så langt fra den endelige sannheten - for de utallige åndene som omfatter min totalitet er, i kosmisk forstand, mitt avkom.

Mitt himmelske formål med å dele meg var å skape et tilstrekkelig antall deler av meg, slik at jeg skulle kunne kjenne meg selv erfaringsmessig. Det er bare på en måte Skaperen kan kjenne seg selv erfaringsmessig som Skaperen, og det er ved å skape. Derfor ga jeg hver av de utallige delene av meg (alle mine åndebarn) den samme kraften til å skape som jeg, helheten, har.

Det er dette menneskenes religioner sikter til når de sier at dere ble skapt i "Guds bilde". Dette betyr ikke, slik noen har for seg, at våre fysiske kropper ligner hverandre (selv om Gud kan anta en hvilken som helst form Gud velger for å fylle et spesielt formål). Det betyr at vårt innerste vesen er det samme. Vi er laget av "samme stoff". Vi er "samme stoff"! Med de samme egenskaper og evner - inkludert evnen til å skape fysisk realitet ut av tynn luft.

Hensikten med å skape dere, mine åndelige barn, var at jeg skulle kunne kjenne meg selv som Gud. Jeg har ingen annen måte å gjøre dette på enn gjennom dere. Derfor kan det sies (og er blitt sagt, mange ganger) at hensikten min med deg er at du skulle kunne kjenne deg som meg.

Dette virker så utrolig enkelt, likevel blir det veldig komplisert - fordi det finnes bare en måte for deg å kjenne deg selv som meg på, og det er at du først må kjenne deg selv som ikke meg.

Prøv nå å følge med - gjør ditt beste for å holde tritt - dette kan nemlig virke ganske diffust. Er du klar?

Jeg tror det.

Godt. Husk at du har bedt om denne forklaringen. Du har ventet på den i årevis. Du har bedt om den på lekmannsspråk, ikke som teologiske doktriner eller vitenskapelige teorier.

Ja - jeg vet hva jeg har bedt om.

Og siden du har spurt, skal du få svar.

Nå, for å gjøre det enkelt, vil jeg bruke menneskenes mytiske modell om Guds barn som en basis for diskusjonen, fordi det er en modell som du kjenner - og på mange måter er den ikke så ueffektiv.

Så la oss gå tilbake til hvordan denne prosessen med å kjenne seg selv må virke.

Det var bare på én måte jeg kunne få alle mine åndebarn til å kjenne dem selv som deler av meg på - og det var rett og slett å fortelle dem at de var det. Det gjorde jeg. Men du skjønner, det var ikke nok for ånden bare å vite at den var Gud, eller en del av Gud, eller arving til riket (eller hvilken mytologi du enn velger å bruke).

Som jeg allerede har forklart, er det å vite noe og det å erfare noe, to forskjellige ting. Ånden lengtet etter å kjenne seg selv erfaringsmessig (akkurat som jeg gjorde!). Det å være klar over ideene var ikke nok for den. Så jeg la en plan. Det er den mest ekstraordinære ideen i hele universet - og det flotteste samarbeidet. Jeg sier "samarbeid" fordi dere alle er sammen med meg om dette.

Ifølge planen skulle dere tre inn i den nyskapede fysiske verden som ren ånd. Dette fordi det fysiske er den eneste måten å vite erfaringsmessig hva man vet idémessig. Det er faktisk grunnen til at jeg skapte det fysiske kosmos til å begynne med - og relativitetssystemet som styrer det - og hele skaperverket.

Når dere først befant dere i det fysiske universet kunne dere, mine åndelige barn, erfare det dere vet om dere selv - men først måtte dere få kjennskap til det motsatte. For å si dette på en enkel måte, så kan du ikke kjenne deg selv som høy før du blir klar over hva kort er. Du kan ikke erfare den delen av deg selv som du kaller tykk uten at du også er klar over hva tynt er.

I ytterste konsekvens kan du ikke oppleve deg selv som det du er før du har møtt det du ikke er. Dette er hensikten med relativitetsteorien og alt fysisk liv. Du definerer deg selv ved det du ikke er.

Nå, når det gjelder endelig viten - når det gjelder å kjenne deg selv som Skaperen - kan du ikke erfare deg selv som skaper før du skaper. Og du kan ikke skape deg selv før du avskaper deg selv. På en måte må du først "ikke være" for å være. Skjønner du?

Jeg tror det -

Hold ut.

Selvfølgelig er det umulig for deg ikke å være den og det du er - du er ganske enkelt det (ren, kreativ ånd), har alltid vært og vil alltid være det. Så du gjorde det nest beste. Du fikk deg selv til å glemme hvem du virkelig er.

Da du trådte inn i det fysiske universet, ga du avkall på erindringen om deg selv. Dette har medført at du kan velge å være den du er, i stedet for at du rett og slett våkner opp i et slott, for å si det på den måten.

Det er ved handlingen å velge å være en del av Gud - i stedet for bare å bli fortalt at du er det - at du opplever deg selv som stående foran et totalt valg. Dette er, per definisjon, det samme som Gud gjør. Men, hvordan kan du ha noe valg dersom det ikke er noe å velge mellom? Du kan ikke ikke være mitt barn uansett hvor hardt du prøver - men du kan glemme.

Du er, har alltid vært og vil alltid være en himmelsk del av den himmelske helheten, et medlem av himmel kroppen. Det er derfor handlingen å slutte seg til helheten igjen, å vende tilbake til Gud igjen, kalles erindring. Du velger faktisk å erindre hvem du virkelig er, eller å smelte sammen med de forskjellige delene av deg for å oppleve hele deg - som også er hele meg.

Din oppgave på Jorden er derfor ikke å lære (fordi du allerede vet), men å erindre hvem du er. Og for å erindre hvem alle de andre er. En stor del av oppgaven din består derfor av å påminne andre, slik at de også kan erindre.

Alle de vidunderlige åndelige lærerne har gjort akkurat det samme. Det er selve formålet. Det vil si selvets formål.

I all verden, er det så enkelt - og så - symmetrisk. Jeg mener, alt passer inn! Plutselig stemmer det! Nå ser jeg for meg et bilde jeg aldri før har klart å se tydelig.

Godt. Det er bra. Det er formålet med denne dialogen. Du har bedt meg om svar. Jeg har lovet å gi dem til deg.

Du kommer til å lage en bok av denne dialogen, og mine ord kommer til å bli gjort tilgjengelige for mange mennesker. Det er en del av oppgaven din. Nåvel, du har mange spørsmål om livet. Grunnmuren skulle være på plass nå. Vi har lagt grunnlaget for annen forståelse. La oss gå over til disse andre spørsmålene. Og vær ikke engstelig. Hvis det er noe vi nettopp var igjennom som du ikke helt forstår, vil det snart stå klart for deg.